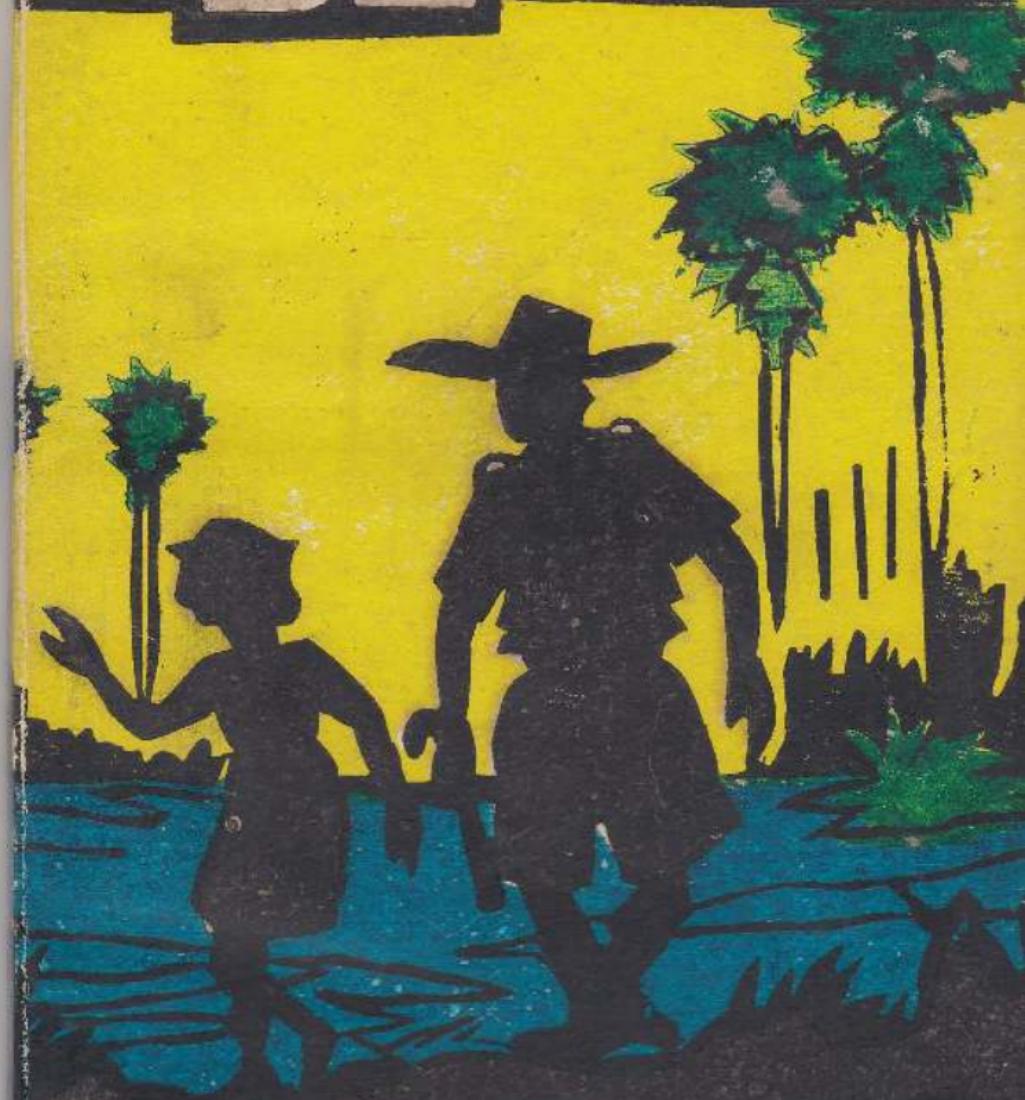

விச்வாஸா ஏதுஷ்டம்

ஏதுஷ்டம் மலை

ஆற்கால்மடம்

(ஸ்ரீவர் நாவல்)

'செங்கை ஆழியான்'

இந்த வெளியீடு
யாழ்ப்பாணத்.

TITLE	☐	AARUKALMADAM
SUBJECT	☐	A NOVEL FOR CHILDREN (Age between 10 to 15)
AUTHOR	☐	SENGAI AALIYAN K. KUNARASA, B. A.HONS (CEY), M. A, SLAS.
PUBLISHER	☐	HAMZSA VEELIYEEDU 1. SENTURAN LANE. BROWN ROAD JAFFNA,
EDITION,	☐	FIRST
PUBLICATION	☐	25, JANUARY 1991.
(C)	☐	Kamala Kunarasa, 82, PONNAMMAN ROAD (BROWN ROAD) JAFFNA
PAGES	☐	4 + 56 = 60
COVER	☐	THAYA.
BLOCK	☐	ANANTHAN.
Printers	☐	Abrami Printers, Chempian Lane, Kokuril.

PRICE - } 16/-
63000

என்னுரை

வாழ் இந்துச்சூல்லூரியின் நூற்றாண்டு
கீலைவு ஆண்டில், அக்கல்லூரியில் க. பொ. க.
ஶாதாரணதர மாணவராக இருந்த 1957
ஆம் ஆண்டுக்கால கட்டத்தில் என்னால் எழுதப்
பட்ட ‘ஆறுகால் மடம்’ என்ற சிறுவர் நாவல்
இன்று எதவிதமாற்றமுயின்றி வருவதில்
மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அக்காலத்தின் சிறுவர்
பத்திரிகையாகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிசுந்த
‘கண்ணன்’ என்ற பத்திரிகை நடாத்திய
தொடர் கணதப் போட்டிக்காக எழுதப்பட்டு,
அனுப்பப்பட்டு, கண்ணன் ஆசிரியரால் பாராட்டப்
பட்டது. பின்னர் 1965 ஆம் ஆண்டில்
‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த
நண்பர் சங்கரால் (இன்று அவர் செட்டியார்
அச்சக முகாணக்யானர்) விரும்பி ஏற்கப்பட்டு
‘வளர்மதி’ சிறுவர் பகுதியில் தொடராக வெளி
வந்தது. நூற்றுக் கணக்கான வரசாரர்கள்
ஆறுகால் மடத்தைப் பாராட்டிக் கடிதங்கள்
எழுதினர். அவையும் சுதந்திரவில் வெளிவந்தன
அவற்றிக் கிலவற்றை இச்சிறுவர் நாவலின்
முன்னுரையாகவிடுவதேன். அவற்றை எழுதிய
சிறுவர்கள், இன்று குமேபந்தர்களாக இருப்பார்கள்
என்று நினைக்கும்போது வியப்பும், மகிழ்வும்
ஏற்படுகின்றது. அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்கள்:

நண்பர் சங்கர், ஒவியர் நவா, அபிராமி
அச்சகத்திலர் ஆசியோர் நன்றிக்குரியவர்கள்.

செங்கை ஆழியான்
மேததிகாரசாங்க அதிபர்(காஸி)

கிளிநோச்சி

25.01.1991

வாசகரூபர்

“ஆறுகால் மடம்” சுல்லரயுங் வௌந்த ஒரு தொடர்க்கதையாகும். மாணவர் பகுதியாகிய வளர்மதி’யில் வெளி வந்த இச் கதை மாணவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘தில்லையம் பலம்’ என்ற சிறுவளைச் சுற்றியே கதை முழுவதும் அமைந்திருக்கின்றது கள்வர்களை எதிர்பாராத வகையில் சந்தித்தக் ‘தில்லை’ அவர்களைப் பிடிக்க உதவுவதைக் கதை சித்தரிக்கின்றது. உண்மையில் நிகழக் கூடிய சம்பவங்களைத் தொடுத்துக் கதையாக யிருப்பது பாராட்டிற்குரியது. முகிய தூபாத்திரமாகத் ‘தில்லை’யைச் சித்தரித்த சுதா சிரியர் அவனே திருடனைப் பிடிக்கச் சென்று வீரச் செயல்கள் புரிந்தாலென்று நம்ப முடியாத வகையில் கதையைப் புதைத்திருந்தால் வாசகரீகள் கதை படிப்பதாகவே எண்ண வேண்டியேற்படும். ஆனால் இங்கு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் கதை உண்மையாக நடைபெறக்கூடிய தாயும் ‘தில்லை’ போன்றவர்கள் நம்மிடையே இருக்கக் கூடியோராயுமிருப்பதால் உண்மை சம்பவத்தைப் படித்த உணர்ச்சி நமக்கு ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் கதையின் முடிவு எப்படி அமையுமோ என்று நாம் எண்ணும் படி கதை அமைந்துள்ளதால் ஆவலுடன் கதையைப் படிக்கக் கூடியதாய்க்கைமந்துள்ளது. கதையில் வரும் பல கருத்துக்கள் சிறுவர்களுக்கு ஏற்றவாய் அமைந்துள்ளன.

கதையைப் படித்து முடிந்ததும் நம் என்னைத்தில் மீண்டும் வருபவன் 'தில்லை' தான், சிறுவர்களுக்கெல்லைம் எடுத்துக் கூட்டாய்த் 'தில்லை' சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறான், சிறுவர்களிடம் காணப்பட வேண்டிய வல பங்குகள் கொண்டவனாய் அவனைச் சிருஷ்டித்த ஆசிரி உர் அவன் சிறுவனேன்பதை மறக்காது சிறுவர் ஒருக்குரிய குணங்களுமுடையவனாய் அவனைச் சிருஷ்டித்துள்ளது இயற்கையாயனமந்திருக்கின்றது.

சிறுவர்கள் மட்டுமல்ல தாம்மார்களும் இக் கதையைப் படிக்க வேண்டுமெனத் தில்லையின் அன்னையை உள்வாக்கிக் கூறாமல் கறிவிட்டார் கதாசிரியர். அன்னையார் தம் குழந்தைகளை எப்படி வளர்க்க வேண்டுமென்று தில்லையின் அன்னையைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கதையை நல்லு சுலைக்க அதன் நடை உதவுகின்றது. கதையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி குழப்பமான நடையில் எழுதாது தெளிவாக விளங்கும்படி கதை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. புரியாத கடினமான சொற்களைக் கலந்தோ விளங்காத கொச்சைத் தமிழைச் சீர்த்தோ எமக்குத் தலைவளி யேற்படுத்தாததற்கு நன்றி கூற வேண்டும்.

சம்பவங்களையும் கதாபத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளையும் சித்திரிக்கும் விதம் நன்றாக விருக்கின்றது. உணர்ச்சிகளை எழுதாமல் கதாப்பாத்திரங்களின் செயல்கள் மூலமே விளக்குகிறனக் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது:

வர்ணனைகளும் மிக ஆழாகச் சிதுப்பாக அமைத்துள்ளன. ‘மினு மினுத்த உடல் மனிக் கணகள்! பிலிற்றுக் நினையில் ஹதிக்கை உடைத்த ஒரு தஞ்சம்’ திருந்தசுற்போல் நமக்கு அந்த கந்த யானைப் பொம்மை நினைவிற்கு வருகின்றது. காரணம் இந்த ஏரு என்ன ஏன் நிவேலிரான்றாக விருக்குமா?

கைதயில் வருக வில கருத்துக்கள் கறக்க முடியாதனை.

‘அங்குள்ள இடத்திற் போபழும் இருக்கந்தானே செய்யும்’ ‘குழந்தைகள் வளரும் போது பயறுத்தக் கூடாது’ ‘தந்தை மூன் அவன் வீரம் பயப்படாத தனியை குறைந்துவிட்டது. அதுவும் ஒருவைக் கீரம்தான்’ இவை போன்ற கருத்துக்கள் கைதயினிடையே ஒளிவிட்டு நிற்கின்றன.

சுருக்கக் கறிஞால் யன வகைவளிலும் சிறந்த கைத் தூருகால்மடம்’

—கெள்வி ஜி. யோகோஸ்வரி,

ஞளாய், கழிபுரம்.

...ஆசிரியர் வாசக்களை யாழ்ப்பானைத் திற்கு அழைத்துச் செல்வதுதான். ஆறுகால் மடத்திலுள்ள ஒரு சிறப்பு. இயற்கையோடு இயைத்த விதத்திலே, யாழ்ப்பானைப் பேச்க வழக்கில் எழுதியிருப்பதால் உண்மையான ஒரு அம்பவம் நடப்பது போலவுள்ளது.

—கா, சிவபதின்

கோருக்க - 13

...ஆறுகால்மடம்! ஆழான அற்புதமான சிரிய துப்பறியும் கைதயாகும். குறைந்த பாத்திரங்கள் நிறைவைத் தருகின்றன; எவிபவை

நூல் கணத்துச் செய்யும் இனின்றது. தொபாத் திருக்கு போலும் தழுவதென்றால் வீரங்கு சிங்கங்கள். பின்கு முறையின் ஏக்கங்கள், முழுநிலை என் எண்ணாலும் நிலைமே ஒங்கை ஆழியங்கள் என் வெளக் கடலே வருந்துவிட்டார்கள்.

— சென்னி நோ. இரண்டாம் மா.

குல்லுணை - 2

... குதித்த ஒரு குழந்தையில் ஒரு சிலரின் வீரபூத்தினர், அருந்தினான் இங்கியத்திறம் குறையாது சிக்கிரித்துள்ளார். ஆசிரியர் தூாபி புலப்படுத்தக் கருதியவற்றை வெள்ளால் வீரித்துக் கூறாது பலனிடமாக்கவில்லை கூகுப்போக்கினாலும் பாத்திரங்களில் குணச் சிறப்புத்தகணாயும் வாசகர் அனுமாவிந்து அறியச்கூடிய வகையில் சொற் சுருக்க முன்டாதாகப் புள்ளந்துள்ளார்.

— த. குணநாவாரி,

குஞாஞ்சிக்குலம்

.. சீன்ளர் கட்டடம் சீஷப்பட்டதும், திக்கூலம் மாணிக்கத்தை ஹோக்கி ஒடுவது ஒரு சோக்கட்டடம். இக் கதையில் பல வர்ணங்களைப் போட்டுக் கொத்துவு அரங்கநித்துள்ளார், ஆசிரியர்:

— சென்னி கட்டடித்து நெற்றுப் படி உ

ஆறுகால் மடம் என்னும் தொடர் கதையில் ஆசிரியராகிய செங்கை ஆழியான் வற்பும் கதொபாத்திரங்களை வைத்து கதையை அதன் போக்கிற்கிணங்க சிறந்த முறையில் அனுமத்தி ருந்தாலும் அக் கதையின் முக்கிய பாத்திரங்கள் திய திங்கல் கூல வேரா குட்டய மனத்திலூம்

புக்கியாக என்பதைல் அழியா இடத்தைப் பெறுகின்றான். நற்பண்புகளை விளக்க ஒர் சிறந்த பாத்திரமாக ஆசிரியர் தில்லையைக் கையாளுகின்றார் என்றே கொள்ள வேண்டும். ஒரு சிறுவனின் வீர தீர்ச்செயல்களை தில்லையின் மூலம் அதி அற்புதமாக வரைந்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

கெள்வி . கருரோஜா இராஜேந்திரன்

காவனிப்பாய்

...இளிர்க்காவலர் மாணிக்கம் அவரது கடமை யுணர்வு, பாசம் என்ற இரண்டிற்கு மிடையில் வேற்றி காணும் விந்தனையை ஆறுகால் மடம் கைதயிற் காண முடிகின்றது.

★ கெள்வி , மங்கையர்க்கருசி , காஷதநகர்

...கடமைக்கும், பாத்துக்கும், நீலேக்குரிய மில் இருந்த போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்பாக ஆறுகால் மடத்தில் மாணிக்கம் உள்ளார்.

★ பொ . ஜெயக்குமாரி , யாழ்ப்பாளம்

...மாசற்ற ஒரு சிறுவனின் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களைச் செங்கை ஆழி கால் திறம்படப்படம் படிபித்துக் காட்டியுள்ளார்

★ நெ . நி . நவரத்தினராசா , ஈணாடிக்குளி

சிங்கிலியன் ஆட்சிக் காலத்தில், இவங்கையிலிப்படியும் ஒரு நிலை ஏற்பட்டதா என்ற வினாவைச் சிறந்த மத்தியில் எழுப்பிய பெருமை ஆசிரியருக்குரியது.

★ —மதுரம் தில்லையம்பலம்,

...தில்லை என்ற பாத்திரம் உள்ளத்தை ஈர்க்கும்படியாகத் தத்துப்பமாக அமைந்துள்ளது:

—உடலாதன் கங்பிரமணியம் ,
யாழ்ப்பாளம் ,

அதந்திரன் : 34-10-65

சூழ்நிலை

தீருங்கவுக்கர் இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருந்த காலம்; யாழ்ப்பாணத்திற்கு, ஆங்கிலை மற்றும் நடந்து வோண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் பெரும் பெரும் தார்விதைன் பிரச்சுறுதையும், புறம் கங்கிலையை முக்கியமாக நகர்வதனையும், போர்விர்களின் முகாம்களையும் இணைப்பை எப்படுத்தன, மற்றும்யைத் தார்வா வீதிகளும் கொடு ஒழுங்காக்கள்போல் மனம் விதிகளாகவே இருந்தன.

தோட்டங்களும், யெல்லாம் நிறைந்து, அழகு கொண்டும் ஏற்றிற் கொம்புவில் மக்கள் கூடிலாழுந்து வந்தனர். நகரங்களாக உருவா எது அமைதி, நிலவும் கிராமங்களில் மக்கள் பெரும்பாலும் மக்காரர்களாக இருந்ததால், குரியன் ஏழைஞ் தோட்டங்களிலோ, வயல் களிலோ வேலைக்கு இறங்கிவிடுவார்கள். குரியன் மாண்பில் மேற்றிலையில் ஒளிக்கதீர்களன் ஒடுக்கீச் சரிந்ததும் வீடுகளுக்குச் சென்றுவிடுவார்.

ஆவகிலையர் ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் கள்ளர் பயம் அதிகமாக இருந்தது. கவிரக்கமற்ற அரக்கமனம் படைத்த இக்கள்ளர்கள் கோலை சீட்யையும் அஞ்சார்கள். அதனால் இருப் பாக்களில் போர்வை கவியத்தொடங்கியதும் ஏவதும் வெளியே வரத் துணியார்.

அத்தலையை ஒரு காலத்தில், ஒரு நெளில் நமது கதை தோட்டங்குறிறது

| திருவால

இழுநிலாக்களம். இரவு பத்துமணிக்கு மேலி
ஏது. ஆனால், ஆணைக்கோட்டையிலிருந்து
நல்லுாரை நோக்கிவரும் அந்த மண் வீதியிலும்,
அதுணைச் சூழ்ந்துள்ள வீடுகளிலும் நேரம் இரவு
ஒரு மணிக்குமேச் போன்றிருக்கும்.

ஒருங்கிய அப்மண்வீதியில், மனித சன்சார
மற்ற அந்த வேலையில், பதின்மூன்று வயது
மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன் தன்னத்தனியாய்
'விறுவிறு'வென்று நடந்துவந்து கொண்டிருக்கிறான்.

மண்வீதியை இருளாக்க இருபக்கங்களிலும்,
கிணாகளைப் பரப்பி வாணியனாவி வளர்ந்த
திருந்த மரங்கள் மூயன்று. எனிலும், முழு
விலாக் காலமானபடியிலால் மண்வீதி ஒரளை
இருள்ளடயவில்லை.

அங்கையில் ஒரு வேட்டியுடன் வேறேவித
ஆட்களுமற்ற அச்சிறுவன் இந்தேநத்தின் எப்
யதி வெளியே வந்தானோ தெரியாது. அவன்
யெந்தவன் பேரவுக் காணப்படவில்லை. எதற்
கும் துணிந்த அசாத்திய தன்மை அவன் முத்திற்
சுடர்விட்டது.

'விறுவிறு' என நடந்துவந்து கொண்டிருந்த
அவன் இடைக்கிடையே திரும்பித் திரும்பிப்
பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். இருபக்கங்களிலும்
தென்னத் தோட்டங்கள் பரந்து பிடந்தன
அத்தோட்டங்களுக்கு இல்லை அமைக்கப்பட-

ஈருத்த சிறு சிறு கந்தைகளில் விளாச்ஜுகள் பின்னி மின்னி எரிவது 'சேத்தை' கருக்கு வாடா அத் தெரிந்தது.

தூரத்தில் ஒரு நாய் உண்ணயிடுவது காரணம் ரேமாக அவன் காதுத்துள்ளென்னில் இறங்கியது.

அவன் 'நடந்து கோண்டிருந்தான்.

'என்றைக்குமே அவனை அடித்திராத மாயா இன்றைக்கு ஏன் அப்படி அடிக்க வேண்டும்? ஒரு கிழமை அவர் வீட்டில் தங்கச் சென்றார்... இப்படியா அடிப்பது?.....'

அவன் தணக்குள் அந்த நேரத்தில்கூடத் திரித்துக் கொண்டான். குறைந்தது மாதத்தில் ஓந்து நாட்களாவது அவன் மாமா வீட்டில் தான் தங்குவான். மாயிக்கு அவன்மேல் கிகாள்ளை அங்கு. 'தில்லை, தில்லை' என அண்பொழுக்க் கூப்பிட்டுச் சிலவேளை முத்தயிடுவான். மச்சான் முத்தையா அவன்மேல் எவ்வளவு அண்பாயிருப்பான். தணக்குக் கிடைக்கும் பட்சணத்தில் மேலுமொரு பங்கை இவனுக்குக் கொடுப்பானே?...

தில்லையம்பலம் என்ற அங்கிருவன் தன் நடைசைக் கூட்டினான். தென்னந் தோட்டங்கள் கழிந்துவிட்டன. இன்மேல் ஏற்போவது வயல் வெளி. அவ்வயல் வெளியை அடுத்து ஒரு வீட்டையும் காண்முடியாது. வயல்வெளியை நினைத்தபோது அவனுக்குத் 'தீக்' சென்ற வயல் வெளிக்குள்ளான் சுட்டையையும் கட்ட தெல்லவார செல்ல வேண்டும்?

அவன் கோழையல்லன்; அவனுடைய தாயார் வீரர்ச்சின் கதைகளைச் சூறும்போகேல்லாம், கண்களை அகலத் திறந்து கொண்டு கேட்பான். வீரர்ச்சின் கதைகளைச் சூட்டுக் கேட்டு அரசுஞாம் அவர்களைப்போல் வரத் தாயாராண்பான்.

மாமாவை ஏன் எனிக் கொண்டு வருகிறேன் அவனுக்கு கோபமே உண்டாகியது. அவனுடைய பட்டுவெட்டியை அவன் ஒருங்கால் அட்டியது கூறிமா? நற்செயலாகக் கீழ்த்து போனதற்காக அவனுக்கு அடிப்பதா? அடித்த சீக்கும் அவனுடைய விட்டில் இருக்க அவனுக்கு ஏன்கூட வெட்கமில்லையா?

எல்லாரும் படுக்கைக்குப் போனதும் ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் படனையை அவிழ்த்துக் கொண்டு, கல்ட்டியிலுள்ள தனது விட்டிக்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

யயல்வெளிகள் வந்து விட்டன; அதோபெரியதோர் ஆலயரத்தின்கீழ் செரிவததன் ஆறுங்கல்மடம்; அதை அடுத்துச் சிறிது தூரத் தில் தெரிவதுதான் கோம்பமன்மணை கடனை. தில்லையம்பலம் தனது நடையை கேமாக்கி ணான். அவன் 'அறியாமல் பாம் உண்டாகத் தொடங்கியது. தேவாரம் பழித்தால் ஒருவித பழுமூம் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தேரியும். அவன் அம்மா காறியிருக்கிறான்.

அவன் 'தொட்டைய செலியன்' எனும் தேவாரத்தை மனதிற்குள் முனையிலுத்தபடி

நடங்கான். ஆறுகால்மட்டத்தை தேருங்கியாகி விட்டது.

இந்நேரத்தில் அம்மடத்தில் ஒருவரையும் காலங்குடியாது.

'ஆனால், இதென்ன...? மடத்தில் பஸ் அயர்ந்திருப்பது தெரிகிறதோ?'.

திள்ளையாரின் நடை சுந்தரத் தடைப்பட்டது. நின்று மடத்தையே பார்த்தான். மடத்தைக் கடந்தால் போகவேண்டும். அவன் பிழையாகவுடல் பற்பட கற்பனாக்கின் தோன்றின்;

அங்கிழுப்பவர்கள் ஒருவேளை கன்வரோ?... அவர்கள் இப்போது என்னைக் கண்டால்...?'.

அதை நினைக்கவே அவனால் முடிய வில்லை.

வேகமாக ஒடித் தோடங்கினான். மடத்தை மீண்ணலெனக் கடங்கு விழுந்துதிந்துக் கொண்டு ஒடினான். சம்ரூ ஒடியென. நின்று திரும்பிய பார்த்தான்.

'ஐயோ...!'

யாரோ ஒரு முசுடன் அவனைத் தூர்க்கிக் கொண்டு ஒடிவருவது தெரிந்தது. திள்ளையாக கால்கள் மானினாத் தாவின. பயம் பிடிரினம் பிடித்துக் கண்ணத் தன் முழுசுக்கிணையும் கால் களிற் சேந்து ஒடித் தோடங்கினான். கால் களில் கட்டியிருந்த கேட்டி இடந்தது.

2. தீர்டாக்ஷோதம்.

நிலவுக் கதிர்கள் அம் மணவிதியில், மரங்களை ஊடறுத்துவந்து படித்திருந்தன. மனங்களிதியாக இருந்தபடியினால் தில்லையால் வேறு மாக ஒடமுடியவில்லை. கால்கள் புதைந்து புதைந்து வந்தன. கால் மூட்டோடு தெறித்து விடுவது போல நொந்தது. வேட்டி வேறு அவிழ்ந்து விடுவேன் என்று பயமுறுத்தியது. எனினும் தில்லை வேகமாக ஓடினான்.

*அவனுக்கா ஒடத் தெரியாது? துள்ளி வேகமாக ஓடுகின்ற நாம்பன் கண்றைக்கூடத் துரத் திப் பிடித்திருக்கின்றானே?

பின்னால் துரத்தி வந்தபண்ணின் காலடி ஒசை இவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது; தில்லையும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, முச்சுவாங்க ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஐயனார் சோவிலடி வந்துவிட்டது; இன்னும் கொஞ்சத் தூரம்தான். வேகமாக ஓடினால் தட்டாதெரு வந்துவிடும். அதன்பின் அவனுடைய வீடுதானே?

அவனால் தொடர்ந்து ஒட முடியாத போலிருந்தது:

எங்காவது சட்டெழறு ஓளிந்து இவ்வண்டமாற்றிவிட்டுப் போகலாம் என்று என்னிக் கொண்டான்.

ஐயனார் கோவிலை நெருங்கியபோது கிளைப்பள்ளப் பரப்பி இருளாக்கிக் கொண்டு பெரிய

அகரல்போல நின்று கொண்டிருந்த ஆலமரம் அவன் கண்களிற் பட்டது. கடனே ஒடி ஆலமரத்தின் வேர்களோர்டு ஒன்றிக் கொண்டான்.

மாத்தின் கிழ் நஸ்வை இருந்தானதால் அவனைக் காண முடியாது. அவனைத் துரத்தி வந்தவன் ஆலமரத்தைக் கடந்து ஒடினான்.

அதைக் கண்டு அந்தேரத்திற்கூட அவன் சிரித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு அவனை வழங்கியதில் பாய திருப்பதி. எனிலும் மனதின் அடியில் பீரமிருந்து கொண்டே இருந்தது. போனவன் இவ்வழியால் தானே இரும்பி வரவேண்டும்?

தான் இருந்த விடத்தில் இருந்து தலையை நீட்டித்தான் ஒடிவந்த வழியைப் பார்த்தான். பார்த்தவன் திங்கத்துப் போனான். ஏனெனில், வேறொருவன் அங்கிருந்து, மனச் வீதியில் வேகமாக ஒடிவந்து கொண்டிருந்கான்.

தில்லைக்குப் ‘பகீர்’ என்றது. திரும்பவும் வேரோடு ஒன்றிக் கொண்டான். இரண்டாம் வனும் ஆலமரத்தைக் கடந்து ஒடினான். முசுக்கணிட்கூடுப் பயந்து இப்பாது ஆலமரவேரோடு இல்லைந்து கிடந்தான், தில்லை.

ஆலமரத்தில் அகமதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பறவைகள் சிறுகடித்தன. நாய்கள் பல சன்னடிட்டுக் கடிபடும் சந்தும் செலுது ஆரத்தில் இருந்து பேட்டு.

அவன் இருந்த விடத்தை விட்டு அகைய வில்லை.

மேறும் சிற்கு பிரம் முடியது. அந்த திட்டம் ஸ்ரூபர்களும் திட்டம் வந்து சொன்னிடிருப்பதாக அவன் கண்டார். இவன் ஒழிந்திருந்த இடம் இருள்; ஆணால், அவர்கள் வந்துகொண்டிருந்த பகுதி நிலவுவென்று.

அவர்களை இயங்கால் நன்கு பார்க்க முடிந்தது. உருண்டு திரண்ட அவர்கள் உடல்கள், அவன் ஒன்றியிருந்த ஆஸ்மரத்தின் வெர் போலி குந்தது. அந்த மீசுகள்...? மகாப்யங்கரம். அவர்கள் காட்டுக்கூடிப் புதைத்துக்கொண்டு ஏதோ பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அவர்கள் பேசுவது தங்களப்பற்றி என்னது அவன் தநிவரான். அவர்கள் ஆஸ்மரத்தை நெடுஞ்சிலிட்டார்கள். ஆஸ்மரவிழுவில் புகுந்த வார். இரு சுருட்டு நெடுப்புத் தலையுக்குகள் நன்கு இருவிலிங் தெரிந்தன. இருவிலையே ஒருவனின் குரல் ஒன்றித்தது!

‘அண்ணொயி! நாங்க பேசுவதை அவன் கேட்டிருப்பானோ?...’

‘உடையார் விட்டு விசயத்தையே?... அவன் கேட்டிரான்... நாளன்றுடைக்கு உடையார் விட்டிருத்தான் போகப் போகின்றோம்? நல்லாப் பங்குதேற்றும்...’

இருவரும் பேசியது நடந்து கென்றார். தீவிளை தினகத்துப் போனான். அவர்கள் பேசியதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது: அவர்கள் பேரும் திருடர்கள் என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமோவில்லை.

அவர்கள் திட்டத்தைக் கேட்டதால் அவன் திலகப்பிற்குள்ளாவான்.

‘அந்தப் பெரியவர் வீட்டிலா திருடப் போகி மார்கள்? பாவிக்கி.’

அப்போது—

“அடேய! நில்லுங்கடா” என் பொரு குரல் ஒவிந்தது.

நில்லவ குரல் வந்த தினங்கையும் பார்த்தான். ‘டக்டக்’ என்ற பூட்டல் ஓவியோடு இரண்டு ஊர்க்காவலர்கள் வந்து சொன்னடிக்குப்பது தெளிந்தது. ஒருவன் வெள்ளளக்காரன், மற்ற வன் யாழ்ப்பாணத்தான்;

ஊர்க்காவலர்களின் குரலைக் கேட்ட அந்த இரு முரடர்களும் ஒடத் தொடங்கினார்கள். இப்போது அந்த முரடர்களைத் துரத்திக் கொண்டு, இந்தவிரு ஊர்க்காவலர்களும் ஓடினர்.

சற்றுநேரத்தில் எங்கும் அமைதி நிலவியது; நிலவும் சற்று மேற்றிசையில் சரிந்தது:

3. மங்ஞி கீதைச் சீத்தப்பா

என்றும் போலக் காலை மௌரிந்தது. ஜவக ஈறப் பொழுதிலையே படுக்கையை வீட்டு எழுந்து பழுகிப் போன தில்லவ அன்று எழுப்பவீல்ல. பெற்றோர் எப்பொதோ எழுந்து விட்டனர்; அவனது தங்கை லீலை பல முறை

வந்து. “அண்ணா, எழும்பு” என்று எழுப்பிக் கூட அவன் அகசந்து கொடுக்கவில்லை. புரண்டு புரண்டு பழுத்தான்.

இருந்தாற் போல தலைவாசலில் மாருடையதோ பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவன் தந்தையாரோடு யாரோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். துக்கக் கலக்கத்தில் யார் பேசுகிறார் களென நன்குபுரியவில்லை. படுச்சையையிட்டு எழுந்தவன் தன் பெறர் அவர்கள் பேச்சின் அடி படுவேதைக் கேட்டு அப்படியே இருந்துவிட்டான். குரலிலிருந்து அவனுடைய மாமா தான் என்பது புரிந்தது.

மாமாவை எண்ணிய போது சிறிது பயந்தான். “சென்றவிரவு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒடி வந்ததற்காக விசாரிக்க வந்திருக்கிறாரோ?”,

“இவன் இப்படிச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒடி வருவான் என்னுடைய ஒருக்காலும் எண்ணியதில்லை, மச்சான்! விடிய எழும்பிப் பார்த்தால் இவனைக் காணவில்லை! இவனுடைய மாமி அங்கை ஒப்பாரி வைக்கிறா...” அவனுடைய மாமா தான் பேசுகிறார்.

“மாமி அழுகிறாவாமே...?” என்று எண்ணிய போது நில்லைக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. ஒடிப்போய் மாமியைக் கட்டியவனத்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது.

“அதுரி, மச்சாண! இவன் இராத்திரி எப்ப வந்தவன்? என்ன சொன்னான்?” திறும் பவும் மாமாதூர் கேட்கிறார். இப்போது அவனுடைய அப்பொப்பில் சொல்வது கேட்கிறது:

“நான் இவன் அந்த நேரத்திலை வருவான் என்று என்னவில்லை! படலை சங்கிலி போட்டுக் கட்டியித்தந்தது! இவன் படலைக்கு மேலாலே ஏறி உள்ளிலைந்து தாயை எழுப்பினான். நான் உடனே முழிச்சுக்கொண்டன்! ‘யாருடன்டா வந்தன்?’ என்றேன். சும்மா மரம் போல நின்றான்! பிறகு ‘மாமா அடிச்சார் ஒடி வந்து டன், ‘என்றான். பிறகேண்ண பேசுகிறது: ‘போய்ப் படு... விடியட்டும்! உன்னைப் பார்க்கிறான்’ என்றான். போய்ப் படுத்தவன்... இன்னும் எழும் பவில்லை’”

“நான் ஏதோ அடிச்சேன் என்றதுக்காக ஒடிவருவதா? காலங்கெட்ட காலத்திலே. அடிச்ச பிறகு எனக்கும் துக்கமாகத்தான் இருந்தது: எனக்கும் அந்த நேரத்திலை மனம் சரியில்லை...! உன்றர மோள், ‘லீலா எங்கே?’ என்றவர், ‘‘லீலா!’’ என்று கூப்பிட்டார்.

காற்சதங்கைச் சத்தத்திலிருந்து லீலா மாமா விடம் ஒடுக்கிறாள் என்பதைத் தில்லை. உனர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன, மாமா?”

“உஸ் கொண்ணனை எழுப்பி வா, அம்மா!”

“சரி மாமா!”

இனியும் படுத்திருப்பது சரியில்லை என்று

தில்லை எழுந்தான்; வீவாடும் ஓடி வந்தார்.

‘மாமா, வரட்டாம்...’

‘ஏன், நீ...?’ என்று அவன் கேட்டான்.

‘என்றால் தேவியாது!'

குற்றங்களியைப் போவத் தலைவரைக் குனிச் தபடி மாமா முன் சென்றான். தகப்பண் அவனை விரித்துப் பார்த்தார்.

‘என்னடா, நீ இப்படிச் செய்யலாமா?’ என்று மாமா கேட்டார். அவன் பதில் பேச வில்லை. ‘இவரோடு எனக்கெஞ்சன் கணது’ என்று மனம் நினைத்தது.

‘இந்தா!’ என்று மாமா எதையோ ஒதுபையை எடுத்து நீட்டினார். ‘பொரியவர்கள் தருவதை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று அவன் அம்மா கூறியிருக்கிறான். திட்டங்களை கையை நீட்டியபடியே, ‘இதேனே, மாமா?’ என்றான்.

‘பட்டு வேட்டியடா? நீ ஆகைப்பட்டது எனக்கெதுக்கு! இது உள்ளர மச்சான் முத்தை யாலின்றை.. நீ கட்டிக்கொள்! நான் அவனுக்குப் பிறகு வாங்கிக் கொடுக்கின்றேன்!’

தில்லையின் கணகள் கலங்கினா எவ்வளவு அந்தஸ்தயவர், மாமா? அவர் அடித்தால் என்ன? அன்புள்ள இடத்தில் கோபமும் இருக்கத்தானே செய்யும்? அவனால் பேச முடியவில்லை.

‘மாமா’ என விக்கினான்: ‘என்ன மன்னீத் துக்கொள்ளுங்கள், மாமா?’

மாமா அவனை அண்ணத்துக் கொண்டார்.

‘இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே?’ என்று
புத்திமதி கூறினார்.

‘மக்கான், உனக்கொரு புதியைந்தெரியுமே?’
என்றார். மாமா இருந்தாற்போல்.

‘என்ன புதினம்?’

‘கோம்பயன் மனத் கடலைக்குப் பக்கத்
இறுள்ள அந்த ஆறுகால் மடத்திலை இராத்திரி
கோஞ்சக் கள்ளார். இரண்டு ஊர்க் காவலர்
களை நல்லா அடிச்சுக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுப்
போட்டாக்களாம்!’

இல்லைக்குப் ‘பகீர்’ என்றது. இராத்திரி
நிகழ்ச்சிகள் அவன் கண்களின் முன் தோல்றின.
அந்நேரத்தை எண்ணிய போது அவனுக்கு இப்பழம் உடல் நடுங்கியது. அந்த முரடர்களைத்
தூரத்திக் கொண்டு போன ஊர்க் காவலர்தாம்
அந்நிலைக்கு ஆளாவனவர்களோ?’

இரவு நிகழ்ச்சிகளை அவன் ஒருச்சருக்கும்
கூறுவில்லை. இவர்களுக்குக் கூறுவதாற்றியல்லவை
என அவன் நினைத்தான். சென்றல்லவுச் சம்ப
வங்களையும், அவ்விரு முரடர்கள் பேசியதையும்
மாணிக்கச் சித்தப்பாலிடம் கூறி ஆவன செய்ய
அவன் விருப்பினான். மாணிக்கச் சித்தப்பாலை
அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவர் ஒரு ஊர்க்
காவலர். அவன் விட்டிப்பற்கு அடிக்கடி வருவார்.
‘பூட்டு’ போட்டுக் கொண்டு காலும் நடக்க
விவண்டும் என்று அவனுக்கு ஆணச.

‘சித்தப்பா, சப்பாத்தைத் தாருங்களேன்’
என்பான்.

‘நீ பெரியவன் னதும் போடலாம்’ என்பார்.
மாமா பேசுகிறார்:

‘கட்டப்பட்ட அந்த இரு வரி லே தம்ம
மாணிக்கழும் ஒருவனாய்!’ என்று மாமா கூறி
யதைக் கேட்ட தில்லை திக் பிரசை அடைந்
தவனானான். அவன் கையினிருந்த மாமா
கொடுத்த பை ‘பொத்’ தென் நிலத் தில்
விழுந்தது.

4. எங்கே அவன்?

இறைஞங்கிற நினால் வேயப்பட்ட அந்த
நாற்சார் வீட்டின் புறத்திண்ணனையில் மாணிக்
கச்சித்தப்பா அமர்ந்திருந்தார். வீட்டைச்சுற்றி
வளவுமுழுவதும் சொல்லை மரங்களே வளர்ந்து
காட்சி தந்தன. சென்னம் வட்டுகளிற் குலை
குலையாகக் காய்த்துத் தொங்கிய காய்களைப்
பார்த்தபடி பலத்த சிந்தனை வயப்பட்டு இருந்தார். அவருடைய தலை, கை, கால் முதலி
யனவற்றில் துணிக்கட்டுகள் காட்சிதந்தன.
முகம் ஓரளவு வீங்கியிருந்தது.

மாணிக்கச்சித்தப்பாவின் வீடு காங்கேன்
ஒறைக்குச் செல்லும் கல்வீதியினருகே இருந்த
நால் வீதியிற் சனப்புழக்கம் அதிகமாயிருப்பதை
அவர் அஞ்சேஅமர்ந்திருந்த தில்லைகளித்தான்.
மாட்டு வண்டிகளின், ‘வொட வெட’ சத்தத்

திவீடையே பெரும் உத்தியோகத்தர்களும், வீரர்களும், குதிரைகளிற் சென்னதையும், குதிரைவண்டிகள் வேகமாகச் செல்வதையும் இவனாற் காணமுடிந்தது.

இல்லைவேயுப் நீட்டி மென்னம்.. அமைதியைத்தின்னலை கணவத்தான்:

‘சித்தப்பா.. !’ என அழைத்தான். சித்தனை வயப்பட்டிருந்த சித்தப்பா திரும்பிங்கார்.

‘என்ன, தில்லை?’ என்றவர் தொடர்ந்து, ‘தில்லை நீ உண்ணமயிலேயே கெட்டிக் காரண தான்! அதுசரி நீ எனக்குக் கூறியவற்றை வேறு யாருக்காவது கூறினாயா?’ என்கேட்டார்.

‘திருத்தகருங்கும் கூற விக்கல, சித்தப்பா!’

‘உஸ் ஜாரிந்து?...’

‘அவருட்டும் கூறவில்லை!..’

‘நீ இதை இவி ஒருவகுக்கும் கூறி விடாதே!..’

‘சரி சித்தப்பா!... நானைக்கு உடையார் விட்டிலே அவர்கள் கனவெடுக்கப் போகிறார் களே?... அதைத் தடுக்க முடியாதா, சித்தப்பா?’

சித்தப்பா தூணோடு காய்ந்து கொண்டார்.

‘அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்! உடையாருக்கு இந்த விடையத்தை அறிவித்து ஏசரிக்கை செய்யவேண்டும். கலெக்டருக்கு அறிவித்து பூவர்களைப் பிடிக்க வீரா

கள்ளத் தருவிக்க வேண்டும்!... இதை நீ வேறு
யாருக்காவது கூறினாயோ. அது எப்படியாவது
இந்தக் கள்ளர் கூட்டத்திற்குத் தெரிந்துவிடும்.
பின் அவர்கள் வராது திட்டத்தை மாற்றி
விடுவர்கள்.....!!'

'சித்தப்பா! இதைக் கள்ளர் கூட்டத்தை
இவ்வளவு காலமும் பிடிக்காது ஏன் விட்டு
வைத்திருக்கிறீர்கள்?'

சித்தப்பா இதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்.

'ஏன் சிரிக்கிறீர்கள், சித்தப்பா?'

'தில்லை! வெள்ளள வேட்டிக் கள்ளர்
என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறானோ?'

'அதென்ன, சித்தப்பா?'

மாணிக்கச்சித்தப்பா சிறிது நேரமென்றத்
தின் பின் கூறினார்:

'இந்தக் கள்ளர் இதுக்கிறார்களே.....அவர்
கருக்குந் துணையாகட்ட யல பெரிய மனிதர்கள்
இருக்கிறார்கள். பகன்லே இந்தப் பெரிய மனி
தாங்கள் நல்லவர்களாகக் காட்டி தருவார்கள்;
இருக்கிலே கள்ளருக்கு உதவி செய்து. அவர்கள்
கள்வெறுப்பதில் பங்கு வாங்குவர்கள்; இந்தப்
பெரிய மனிதர்களைத்தான் கறுவது வெள்ளள
வேட்டிக் கள்ளர் என்று...'

தில்லைக்கு ஒரு சந்தேகம். 'ஏன் சித்தப்பா
இந்த வெள்ளள வேட்டிக்கள்னரையும் பிடித்தால்

என்ன?"

"அது அவ்வளவு சுலபமல்ல, தினிலை! அவர் கள் யார்... யார்... என்று தெரியாதே?"

"நீங்கள் மூந்தி ஒரு கள்ளர் கூட்டத்தையாவது பிடிக்கவில்லையா?"

"நானா...?"

"இல்லை...உங்கள் கவுண்மேந்து?..."

"மூன்று நான்கு கள்ளர் கூட்டங்களைப் பிடித்திருக்கின்றோம். ஆவரங்கால் ஆறுமூகம், கண்ணாகத்து மாடன், வேலனை முத்தன் முதலி யோர் கூட்டம் பிடிக்கப்பட்டு விட்டது! இப்போது ஆணைக்கோட்டையில் ஒரு கள்ளர் கூட்டம் இருக்கிறது! அதைத்தான் நீ இராத் திரி கண்டாய்! அவர்களுக்கு உதவி செய்ய ஒரு சில வெள்ளள வேட்டிக் கள்ளகும் இருக்கிறார்களாம்! அவர்கள் யார் என்று தெரிய வில்லை! ...இவர்களை எப்படியாவது பிடிப்பது என்று நான் தீர்மானித்து விட்டேன்..."

"உங்களை அடித்துக் கட்டிப் போட்டதற் காகத் தானே, சித்தப்பா?"

"போடா, போக்கியி!"

மாண்ணிக்கட்சித்தப்பா எழுந்திருந்தார் தினிலையும் எழுத்தான்.

"தில்லை! சாப்பிட்டு விட்டாயா?"

"சாப்பிட்டிட்டேன்!.. ஆணைக்கோட்டைக் களி

ளருக்குத் தலைவன் யார்?...உங்களுக்குத் தெளி யுமா, சித்தப்பா?''

“யாரோ...கந்தப்பன் என்றுதான் சொட்டு கிடைத்தது!''

தில்லை சித்தப்பாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பி னான். வீட்டிற்கு வந்தவனை அவனுடைய தகப்பன் நின்ற கோலம். திடுக்கிட வைத்தது நன்றாகக் குடித்துவிட்டு வெறி மயக்கத்திடி. “என்ஷே அவன்?” என்று கத்திக் கொண்டிருந்தார். நன்னெத்தான் அப்பா தேடுகிறார் என்பதை அவன் உணர்த்து கொண்டான். எதற்கும் பயப்படாத அவன் உடல் தந்ததயின் குரலால் நடுநடுங்கியது.

5. கேள்விக் குறி?

இங்கையின் அம்மா அவனுக்குப் பல கதைகள் கூறியிருக்கின்றான். கதைகளை கூறிவிட்டுப் பல புத்திமதிகளும் கூறுவான். தில்லை பன்ளிக்கூடத் தால் வந்ததுக், கைகால் முகம் கழுவிவிட்டுத் தாயார். கொடுக்கும் பானத்தை அருந்திவிட்டு, விளையாடச் சென்வான். விளையாடி விட்டு பாடங்களைப் படிப்பான். பின் படுக்கப்போகுஞ் சமயம் தாழைக் கதை சொல்லும்படி வற்புறுத்துவான். லீலாவிற்கும் கதை கேட்பதென்றால் ஆசை: அவனும் தமையனுடன் இருந்து கதை கேட்டார்கள்.

வீரர்களின் கதைகளை ஆர்வத்தோடு கேட்பான், தின்லைதாயார் கதை சிசால்லும்போது, அவன் அவ் வீரர்களாக மாறிவிடுவான். இராம ஷைப்போல, கரிகாற் சோழனைப் போல வீரணாக வரவேண்டும் என்பது அவனது விருப்பம். வீரர்களின் கதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அவனது மனம் ஈதற்கும் பயப்படாத தனிமை யைப் பெற்றுவிட்டது. பக்கத்து விட்டு மாமிழுந்தை அருதால் காட்டுப் பூணயிடம் பிடித்துக்கொடுத்து விடுவதாகப் பயமுறுத்துவதைக் கண்டால், இவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாகவரும். குழந்தைகள் வளரும் போது பயமுறுத்தக்கூடாது என்று அவன் அம்மா அடிக்கடி கூறுவான்.

அவனுடைய தாய் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டதமிழ் மன்னர்களைப் பற்றியெல்லாம் விளக்கமாகக் கூறுவான். சிங்ககயாரியச் சக்கிரவர்த்தி கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட வீர வாழ்க்கை யைக் கூறும் போது, அக்காலத்தில் தான் இருக்கவில்லையே எனத் தில்லை என்னுவான்;

சிறாசலத்தேயே மனத்தில் பதித்த திடமும், வீரவுணர்வும் அவனுள் என்றுமிருந்தது. ஆனால், தந்தை முன் அவன் வீரம் பயப்படாத தனிமை சுறைந்து விட்டது; அது இயல்புதான்; அதுவும் ஒருவகை வீரம்தான்.

படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவரைத் தந்தை நின்ற திலையும், “என்கே அவன்?” என்று கேட்ட தெரளியும் நடுங்க வைத்தன; அம்மாவுக்கு வீலாவும் யெந்து

நடுங்கிப் போய் ஒரு மூலையில் நிற்பதை அவன் கண்டான். அவன் உந்தஷ்டக் கண்ட அப்ப வெளியே போய்விட்டு வருப்படி கண்ஜாஸ்ட் காட்டியும் அவன் போகத் தயாராகவில்லை. தந்தையின் கோபத்திற்குரிய காரணத்தை அறிய அவன் விரும்பினான்.

அம்மா கண்ஜாஸ்ட் காட்டியதை அப்பா கண்டுவிட்டார். திருப்பிப் பார்த்தார். தில்லை நின்றிருந்தான். ஆடிவெறியாற் சிவந்த அவரது கண்களைப் பார்க்க இவனுக்கு பயமாக இருந்தது. அவர் அவனை அடிப்படிக்கூற. அடிக்குத் தொடங்கினால் அடியைப்பற்றி கூறத் தேவையில்லை.

“வாடா இங்கே!”

தில்லை குளிரில் நடுங்கும் நாய்க்குடிபோல அவர் முன் போனான்.

“அவன் ஒன்றும் செய்யா நீங்க...!” அபியா தடுத்தும் பயன்ஸ்காது போனது. கை ஒழுபட்டும் நில்லை அடிவாங்கினான். அவன் அழவில்லை; வீரர்கள் அழுவதில்லை. தனமயனுக்கு அடிவிழுவதைக் கண்டு லீலா விம்மி அழுதான்.

“அடோய்ராத்திரி நடந்ததொன்றும்; எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறாய் வடுவா... நீ செய்த வேலையாலை அவர்கள் உள்ளனத் தேடிக்கொண்டு திரிகிறார்கள்! டேய்... என்ன நடந்தது... அடிவாய்ச் சொல்லு! இல்லாட்டு...”

தில்லை திகைத்துப் போனான். மாணிக்கச் சித்தப்பா கறியலை மறந்து விட்டான். தன்னை

முடிடன் ஒருவன் தூரத்திட்டத்தையும், ராண் ஆலமரத்தடியில் ஓள்ளத்திருந்ததையும், அவர்கள் உடையார் விட்டில் கவவேகுக்க போவதாகக் கறியதையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறினார்கள். இவன் கூறியவற்றைக் கேட்ட அப்பா தனதையிற் கைவைத்துக் கொண்டு சாக்ஞாக் கட்டிலில் சாய்ந்து விட்டார், சிற்று நேரம் அசபதியாகக் கிடந்தார்.

அம்மா தில்லையை அலைத்துக் கோண்டாள். அழாதிருத்த தில்லைதாயின் அரசுவணப்பில் “அப்பா” என்று விட்டமத் தொடங்கி வானி:

“டெய்...” கந்தையின் குரல் ஒனித்தது;
“இனதயாருக்காவது கோன்னியாடா...?”

தில்லை தனது நிமிர்ந்தாள்:

“மாணிக்கச் சித்தப்பாவிற்குச் சோன்னன்!”

“அடப்பாவி! இதெல்லாம் ‘அவன்களுக்குத் தெரிந்தால் எங்கள் குடும்பத்தையே அழித்து விடுவான்களோ?...’”

தில்லை ஒன்றும் பேசவில்லை, விலா மேறுவாக அவனிடம் வந்தாள்.

“அன்னா!...”

“...ந்...”

“நோகுதா அன்னா?”

தங்கையை நிமிர்ந்து பார்த்தவனால் பேச முடியவில்லை. சிரிச்சத்தான் முடிந்தது.

அவனுடைய பிஞ்சு உள்ளத்தில் ஒரேயோரு கேள்விக்குறி எழுந்து “இவருக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரிக்கிறது?” என்பதூதான் அது.

6. குடிகாரத் திந்தை

தில்லை அறிந்த மட்டின், அப்பாவிடம் ஒரேயோரு குறைதான் இருந்தது. நன்றாகக் கன் குடித்து வீட்டு அட்தால் அவர் நல்லவராக இருப்பதின்லை. ஆப்கிரு எந்தயடி வீட்டிடும் எவ்வாறும் ஏகவர். குடிக்காத வேண்டகளில் அவர் மிகவும் நல்லவர். என்றார் மேலும் அன்பாக இருப்பார். வீலாளைத் தாங்கி கடியில் வைத்துச் செல்லங் கொட்டுவார்

தில்லை ஓரளவு பணம் நிறுத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். தந்தை முழு | தேர உழைப்பாளி. வயல்களும், தோட்டங்களும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கன.

“ஐயா...!” என அழைப்பான், தில்லை.

“என்ன தில்லை?...” என அப்பாகி கேட்பார், அப்பாரு

“நடவிடம் கண காசிருக்கு, இசெலவயா?”

“உங்கு வேணுமா, தில்லை?”

“எனக்கு வேணாம்; கணகாசிருந்தா குடிக்க வேணுயா?...”

அப்பா தில்லைத்துப் போவார். அவரால்

எதுமே பேச முடியாது: தின்னல்லயக் கண்
விழைக்காது பூர்ப்பார்; பின் பக்கத்தில்
அனுமத்துக் கொள்வார்.

“தில்லை...”

“...ம்...”

“நீ பெரியவனானதும் குடிப்பாயா?”

“சீசீ! யாராவது குடிப்பார்களோ?”,
என் முகத்தைச் சுழித்துக் கொள்வான், அதைக்
கண்டு அவன் அப்பா அவனைக் கொஞ்சவார்:

அனுங்கு வெட்கமாக இருக்கும்! வளர்ந்த
வர்களைக் கொஞ்சவாரோ? வீலானவக் கொஞ்ச
வராம்!

அவன்மீது அப்பாவுக்கு உயிர்; அத்தகைய
அப்பாதான் இன்று அவனை அடித்துவிட்டார்.
அவர் அடித்ததற்காக அங்கே எங்கும் துக்கப்
பட்டங்களை, ஆனால் காரணமில்லாமல்
அடித்து விட்டார் என என்னையான்.

‘என்னைக் கள்ளார் துரத்தியது, என்
தவறே? ஆனால், மாமா விட்டிலிருந்து இர
விலே சொல்லாமற் கொள்ளாமல் புறப்பட்டது
நவறுதான்’ எனச் சமாதானம் கூறிக்கொண்டான்:

குடிபயக்கம் தீர்த்தபீன் அவன் அப்பா அன்
பாகத்தான் இருந்தார். எனினும் அவன் மனதில்
எஞ்சிநின்ற அந்தக் கேள்விக்குறி, கொக்கி
போட்டு அவன் மனதை இழுத்தது. அதற்குரிய
விடை அவன் தங்பண்டம்தான் இருந்தது.

“இவையில்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரி யும்?” என்று தகப்பணிடம் கேட்க அவனுக்குத் தூண்ணில்லை. ஆனால் அந்தக் கேள்விக்குரிய விளை இங் நாட்களில்பீர் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஒட்டையார் வீட்டில் கணவரி திட்டமிட்ட பிழி திருட வரசில்லை. மாணிக்கச் சித்தப்பா உடையார் வீட்டில் வீரர்களுடன் இரவு முழுவ ஆம் காவலிருந்ததுதான் மிகச்சம்!

அதுத்தநாள் மாணிக்கச் சித்தப்பாவைக் காணத் தின்லை ஓடிவந்தான்.

“தில்லை! அக்கண்ணர் பேசிப்பதை நீ நன்றாக்கி கேட்டாயா?”

“நன்றாகக் கேட்டேன், சித்தப்பா! என்னை நீங்கள் நம்பவில்லையா?”

“நம்புகிறேன், தில்லை...! நாம் அவர்களைப் பிடிக்கத் தயாராக இருந்ததை அவர்கள் எப்படியோ அறிந்திருக்க வேண்டும்! அதுதான் திட்டப்படி வரவில்லை... திட்டசீலை மாற்றிக் கொண்டார்கள்...”

மாணிக்கச் சித்தப்பா சிறிது சிற்றகணவில் கூழ்க்குளிட்டு, தில்லையை நிபிஸ்ந்து பாரித்தார்:

“தில்லை! நீ எனக்குக் கூறியவற்றை வேறு யாருக்காவது கூறினாயா?”

ஆமாம், அவன் கூறியிருக்கிறானே? அவனு கூடய அப்பா அடித்தபோது உண்ணமகளையெல் காம் சொல்லியிருக்கிறானே?

“இயாவிற்கு மட்டும் கூறினேன்!” என்று தொடங்கித் தண்ணே அப்பா அடித்ததையும், தான் எல்லாவற்றையும் கூறியதையும் கூறி வாங்,

“நான் கூறாமல் இருக்க இவருக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும் என்று நான் என்னவினேன், சித்தப்பா!” என்றான், தில்லை.

“அதையேதான் நானும் என்னுகிறேன், தில்லை!” என்று சித்தப்பா பலத்தை சிந்தனையிலாழ்ந்தார். தீவிரமாக அப்பாவிற்கு அவன் கூறாமல் இதெல்லாம் எப்படித் தெரிந்தது? ஒரு வேளை? சித்தப்பாவின் முகமாற்றத்தைக் கண்ட தின்னைக்கு ஏதோ ஒருமித பயம் எழுத்தது.

அவனால் நினைக்கவே முடியவில்லை. சிறுவனது அடிமளதில் என்றோ மாணிக்கச் சித்தப்பா ‘வெள்ளை வேட்டிக் கள்ளார்’ என்று கூறியது நினைவு வரவே, அவனுடல் பதறியது.

“சித்தப்பா!...” எனக் கண்ணீர் ததும்ப அழைத்தான்.

7. தந்தைத்தீற் கேய்த யானன்

உடையார் சுப்பிரமணியம் ஒரு பெரிய மனிதர். வண்ணார்பண்ணை மக்களுக்கு அரிடம் தனியான அஸ்பு. எந்த விசயமாக இருந்தாலும் அவரிடம் யோசனை கேட்டுவிட்டதே

செய்வார்கள். அவருடைய நல்ல ஜெத்தினால் ஏராளமான செல்வம் அவரிடமிருந்தது.

அவருடைய வீடு பெரிப் பூரு மாளிகை அக்கால வீடுகளேபானத் தாழ்ந்த தாழ்வாரத் தையும், வெளிச்சாலையையும், தலைவாயிலையும் உடைய எட்டுச்சாரம் வீடு. அந்த வீட்டிலே விலையுயர்ந்த பல பொருட்கள் நிறைந்திருந்தன. மேசை கதிரைகள் உயர்ந்த கருங்காலிகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன.

அவருடைய மாளிகையின் வெளிக்கதுவைத் திறந்துகொண்டு மாணிக்கச் சித்தப்பாவும், திலையையும் உள்ளே சென்றனர்:

திலை பலழூறை அவ்வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றான். பெரியவரோடு பேசியுமுள்ளான். அவருடைய சிவப்புக்குதிரையைப் பார்ப்பதென்றால் இவனுக்கு மிகுந்த ஆசை.

தலைவாசலில் ‘ஈசிச்சியரி’ ல் படித்திருந்த உடையார் இவர்களை எழுந்து மகிழ்வோடு வரவேற்றார். வயது ஐம்பதிற்குமேல் இருக்கும் என்றாலும் அவருடல் வலு இன்னும் குறைய வில்லை. குதிரைச் சவாரி செய்து செய்து அவருடல் கட்டுக்குலையாமல் இருந்தது.

சித்தப்பாவும். திலையும் கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

‘இவனை உங்களுக்குத்தெரியுந்தானே? உங்கள் வீட்டில் கள்ளர் கண்போட்டிகுப்பதை அறி வித்தவன் இவன் தான்! இவனைப் பார்க்க

வேஷ்டும்என்றீர்கள்! கூட்டி வந்திருக்கிறேலோ! என்று மாணிக்கச் சித்தப்பா தின்னையைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார்கள்.

உடையார் மதிழ்ச்சியோடு ஏதேநோ கூறி னார். சித்தப்பாவும், அவரும் ஏதேநோ பேசிக் கொண்டார்கள். அவையெல்லாம் தில்லையின் காதுகளில் ஏறவில்லை. சற்று முன் வீட்டில் மாணிக்கச்சித்தப்பா தனக்குச் சமாதானம் கூறியதை என்னிப் பார்த்தார்கள்.

‘தில்லை! நீயேன் கண்கலங்குகிறாய், என்று எனக்குத்தெரியும்! அப்படியென்றும் நீ நினைப் பதுபோல இருக்காது: பயப்படாதே, ஒன் அப்பாவை நான் நன்கறிவேன்! அவர் இப்படித் தலரான வழியில் போகக்கூடிய! வரல்லர்! எதற்கும் அன்றிரவு நடந்தவை அவருக்கு எப்படித் தெரியும்’ என்று பக்குவமாக விசாரித்துப் பார்க்கின்றேன்! பயப்படாரோ...!’

சித்தப்பாவின் ஆரைத்து மொழி அனுக்குப் புதுத் தெம்பையளித்தது:

‘சித்தப்பா! அவரிடம் விசாரிக்கும்போது வேனமாக விசாரியுங்கள்! அவர் குடித்துவிட்டு இருக்கேக்கை போய்க் கேட்டுவிடாதீர்கள்!’ என்றான்.

‘தம்பி! நீ எத்தனையாம் வகுப்புப் படிக்காய்?’ என்று உடையார் கேட்ட குரல் ஒடிடும் திரும்பி அவரைப்பார்த்தான் தின்லை.

‘எட்டாம் வகுப்பு!’ என்று கூறினார்.

‘கெட்டிக்காரன்! என்ன இன்நாலும் எனக்கு நீ பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாய். நீ மட்டும் கூறாதிருந்தால் இன்று நான் ஒட்டாண் யியாக ஹாட்டில் நின்றிருப்பேன்!’ என்று அவர் அவனைப் புகழிலை அனுக்கு வெட்கமாகிவிட்டது: தலையைக் குனித்துக்காண்டான்.

‘ஐயா, நீங்க இ வீ யும் கொஞ்சம் கவனமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! ஒருக்காத்திட்டம் போட்ட கள்ளர் மறுபடியும் முயல்லாம், கவனம்! என்றார், மாணிக்கச் சிந்தப்பா,

‘ஓம், தம்பி! நீ கூறுவது சரி நான் முன்னாலும்காரன்காரனரப் போட்டிருக்கிறேன்! என்னிடம் தப்பாக்கியுமிருக்கு’ என்றவர் தொடர்ந்தார்; ‘தம்பி, மாணிக்கம்! நீயும் கொஞ்சம் இந்தப்பக்கம் இரவிலை வா...’

சித்தப்பா ஒப்புக்கொண்டார்: திஸ்ஸையின் மனம் ஒரு நிலையில்லாது தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சிவப்புக்குறிஞர் தூரத்தில் மேய்த்து வெள்ளடிருப்பதைக் கண்டு எழுந்திருந்தான். எழுந்தவன் கணக்கி கவரி மாடத்தில் அழிர்காக, வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பொருளின் மீது பதிந்து அப்படியே திண்றா;

அது தந்தீதாற் செய்யப்பட்ட ஒரு யானைப் பொட்டம். வளவுப்பால் அதன் தந்தவுடன் மினுமினுத்தாற் குதிக்கையைப் பின்றுவதுபோல உயர்த்தியிருந்தார்; அதன் சிறிய மங்களில் மாணிக்கி இரண்டு பதிந்திருக்குதார்கள், யானையை

உற்றுப் பார்த்தான்; அதன் ஒரு தந்தம் உடைந்து காணப்பட்டது.

தில்லையின் கணகள் அந்தத் தந்த யானையின் மேற்பதித்திருப்பதைக் கவனித்த உடையார் ‘தம்பி! உனக்கு வேணுமா? நீ செய்த உதவிக்கு இதைத் தந்தான் என்ன?’ என்று வினாவினார்.

‘பெரியவர்கள் விரும்பித் தருவதற்கட்டாது வாங்க வேண்டும்’ என்று அவன் அம்மா கூறியிருக்கிறான். அதே அம்மா இன்ஜோன்றையும் அவனுக்குக் கூறியிருக்கிறான். ‘ஒரு உதவியைச் செய்துவிட்டு அதற்கு விளையாக ஒன்றையும் வாங்கக்கூடாது’ என்று.

‘வண்டாம், ஐயா!’ என்றான் தில்லை.

அந்தபின் இருவரும் விடைபெற்றுத் திரும்பினார். வீடு திரும்பும்பொது தில்லை, மாணிக்கச் சித்தப்பாவிடக் கேட்டான்:

‘சித்தப்பா! எனக்கு ஒரு விடப்பட செரிய வேண்டுகிறது! என் ஐயாவிட்டு நான் கநாமல், ஏன்னைக் கண்ணர் நான்தியது எப்படித் தெரிக்க என்று?’

மாணிக்கச் சித்தப்பா சிகாரித்துக் கூற நான் ஒப்புக்கொண்டார். அவர் சிகாரிக்க வேண்டிய ஏந்தர்ப்பம் உற்படாமலேவே ஏந்தவிடுமை வலியத் தெளிவாகி விடவேண்டிய நிலைமை கறுப்பாக ஏற்பட்டது.

8. உடையார் வீட்டில் கூவு

அன்றிரவு முழுவதும் தின்கைவால் தூங்க முடியவில்லை. அவன் மனதில் பல கேள்விகள் தோன்றிக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தன. அவனை ஒரேயொரு எண்ணம்தான் பெரிதும் வருத்தியது. அவனுடைய தகப்பனாருக்கும் கள்ளருக்கும் ஏதா வது தொடர்புண்டோ? என்பது தான். அப்படி என்னுவதே வேதனையாக இருந்தது. அப்படி இருக்கக் கூடாது எனக் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டான். உண்மையான அளவிறைக்கவைடு பிடித்துக் கொடுத்து அவர்களுக்கும் தகப்பனுக்கும் ஒருவித உறவுமில்லை. என்பது தெரிந்தால் தான் அவன் மனம் சாந்தி அடையும்.

மனம் குழம்பியபடி உறங்கிப் போன்று

வழக்கப்படியே அதிகாளவே படுக்கையை விட்டு எழுந்து விட்டான். தாயார் அடுக்களையில் காலை உணவு தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். தகப்பனார் மனவெட்டியால் தெள்ளம்பிள்ளை களுக்கு வாய்க்கால் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்; வீஸா இன்னமும் நித்திரவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. பல வினாக்கள்களியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, கிணற்றிடிக்கு புறப்பட்டபோது பட வையைத் திறந்து கொண்டு மாணிக்கச் சித்தப்பா வந்தார்.

“தில்லை, தில்லை.”

“என்ன சித்தப்பா?”

“உணக்குவிசயக் தெரியுமா? ஆகைகோட்ட ஈட்டு சித்தப்பனும் அவன் ஆட்சைக்கும் திட்டமிட-

படி செய்திட்டான்கள். உடையார் வீட்டில் இராத்திரி, ஒரு சாமானும் விடாமல் களவெடுத்திட்டான்கள்.”

தில்லை திகைத்துப் போனான்.

“சித்தப்பா, காவற்காரர்..?”

“அடித்துப்போட்டுவிட்டான்கள்.”

“உடையாருக்கு ஒன்றுமின்னவேயே?”

“இல்லை. அவரைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டான்கள்.”

மாணிக்கச் சித்தப்பா ஞால் கேட்டு அப்பா வந்தார்

“என்ன உடையார் வீட்டில் களவா? ” என்று சந்தேசத்தோடு கேட்டார். சித்தப்பா கணவோடு தனவையை ஆட்டினார்.

“எனக்கு இது நடக்குமென்டு தெரியும்.” என்றார் தில்லையின் அப்பா.

“எது நடக்குபென்று? ..”

“உணக்குச்சொன்னா என்ன? அண்ணெடுக்குப் பாரி தமிழி, அது டான் தில்லையைக் கள்ளார் துசுத்திய அண்ணறங்கு அடுத்த நாள் காலை, நான் கொட்டி மூக்குச் சென்றிருந்தேன். எதுக் கென்டு தெரியந்தானே? அங்கை வேலிக்கு அங்கால இருந்து சிலர் பேசிகினிகாண்டது. எனக்குக் கேட்டது...” என்று கூறிய அப்பா வாய்க் காலைக் கட்டத்தொடங்கினார். மாணிக்கச் சித்தப்பா கேட்டார்:

“என்ன பேசிக்கொண்டார்கள்?”

“ஒரு பொடியனை சென்றவிரவு தாங்கள் துரத்தியதாகவும் அவன் தப்பி ஒடி விட்டதாகவும் கைத்துக்கொண்டார்கள். அத்தோடு தாங்கள் போட்ட திட்டத்தை அவன் கேட்டிருப்பானோ என்றும் கூறிக்கொண்டார்கள். அவற்றைக் கேட்க எனக்குத் திக்கென்றது. எனக்குத் து ஒன்றையும் அவன் கூறவில்லையே என்று ஆக் திரத்தோடு ஒடி வந்தேன். “என்று மகனான அன்போடு பார்த்தார். தின்வைக்குத் தந்தையில் அடிகள் நினைவு வந்தன.

“நீங்கள் கைத்தவர்களைப் பார்க்க வில்லையா?”

“இவ்வை மாணிக்கம். எனக்கும் நல்ல வெறி, ஒன்றுந் தெரியவில்லை. போய் இந் தப்பி. இதோ வந்திட்டன்.”

தில்லை, சித்தப்பாவைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றான். உடையார் வீட்டில் களவுபோன்று அவனு க்குத் துயரத்தைக் கொடுத்தாலும், அவனுள்ளத்தில் இரவு பகலாக வருத்திய கேள் விக்குப் பதில் கிடைத்தவிட்டது. மசிப்புச்சி அளித்தது.

“இப்ப என்ன நினைக்கிறீர்கள் சித்தப்பா? ஐயா நஷ்டவர்” என்றான். அவன் எதைக் கருதிக்கேட்கிறான் என்பதைச் சித்தப்பா புரிந்து கொண்டார்.

“தில்லை.”

“என்ன சித்தப்பா?”

“ஆணைக்கொட்டைக் கந்தப்பண்யும் கூட
த்தினரையெயும் எப்படியாவது பிடிக்க வேண
ஞ், என்று மேலிடத்து உத்தரவு. எப்படியா
வது அசர்களைப்பிடித்தேத் தூக வேண்டும்.”

““நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன்
சித்தப்பா . . .”

மாணிக்கச் சித்தப்பா சிரித்தார்:

“நீ இதிலெல்லாம் ஈடுபடக்கூடாது. முகவில்
வனமாகப் படித்து முன்னேற வேண்டும். பிறகு
நான் இதெல்லாம். . .”

அதன் பிழைர் மாணிக்கச் சித்தப்பா கள்
வழங்கப்பிடிப்பதில் கூடிய கவனம் எடுத்தார்,
சந்தேகப்பட்டவர்கள் எல்லாரையும் விசாரித்தார்.
ஒரு மாதம் கழிந்தது. தில்லைக்கும் பாடாலை
விடுதலைவிட்டார்கள். விடுமுறைவிட்ட அன்று
மாலையே தில்லை, மாமா வீட்டிற்குப்
போனார்கள். மாமா வீட்டிற்கு வந்தவனை அவன்
மசைன் முத்தையா வைத்திருக்க ஒரு பொருள்
திடிக்கிடவைத்தது.

9. மாமா வீட்டிற்கு...?

ஆணைக்கொட்டை குச் செல்லும் விதி
யிற்கால் பதிந்து தடக்கும்போது அவனுக்குப்
பழைய சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. நேரம்
மாலை நான்கு மணி. மாமா வீட்டிற்குச்

சென்றுகொண்டிருந்த இல்லையின் முகத்தில் சாய்ந்த கறிரவனின் மஞ்சட் கதிர்கள் படித்தன. வீதியில் இரு மருங்கிலும் வாளூராவி வளர்ந்திருந்த மரங்களின் நிழல்கள் கிழக்கே நீண்டிருந்தன; அந்திரவு அவன் பறைத்து ஒனிந்திருந்த ஐயனார் கோவில் ஆலமரத்தைக் கடந்தபோது அவனையறியாமல் அவன் கால்கள் நின்று தயங்கின.

கேப்பமீன் மனை சுடலையைக்கட்டிரும் போது, சுத்து நின்று தான் நடந்து கடந்து வந்த மண் வீதியைப் பார்த்தான். அந்த வீதி யிலே கள்ளரால் துரத்தப்பட்டுத் தான் ஒடிய நிழஞ்சியை எண்ணிக்கொண்டான். கள்ளர் கூடியிருந்த ஆறுகால் மடத்தைக்கண்டதும். அவன் கால்கள் அவனையறியாமலேயே தயங்கின. மகாபயங்கர இரவு தான் அது.

மாமா வீடு நோக்கி நடந்தான்.

மாமா விட்டிலில்லை. வெளியேபோனவர் இன்னும் வரல்லிலை. மச்சானும் பக்கத்து விட்டுக் கிணங்யாடப்போயித்தான். மாமி தான் இருந்தாள். திருக்கலையைக் கண்டதும் அங்கோடு வரவேற்றான்.

“மாமி! மச்சான் என்கே?”

“விண்ணயாடப் போனான்; போய்கூட்டிக் கோண்டுவாவேன்!” என்றாள் மாமி. முத்தைப்பாலையைக்கூட்டிவர அவன் எழுந்தபோது, தகரப்படவையை அறைத்து சாத்திக்கொண்டு முத்தையா ஓடிவந்தான்.

"இட, தில்லை மக்கான்! இப்பத்தான் வாறியா?" எனக் கேட்டான், தில்லை நூல்களை ஆட்டினான்.

"கிருந்த கொன்! உங்கு காவீராகு சாமான் வைத்திருக்கிறீர்கள்!" என்று உங்கேள ஒடியான் திரும்பி வந்தான். அவன் கூறினால்—

தில்லை கால்களைச் சுக்கிக்கொண்டுபார்த்தான். அவன் கால்களை உண்ணம் தான். உடையார் விட்டு மாட்டிலே பார்த்த அநேத தந்தயங்கள்! "உங்கு வேறுமா?" என உடையார் கேட்டங்காரணாக. இத்தக அநேத யானார் மினு மினுத்த உடல்! மனிக்கு கால்கள்! பிறிரும் நிலையில் நுகிள்ளை தில்லை அநேத தந்தயங்களைப் பார்த்தார். ஒத்தந்தந் உடைந்திருந்தது: உடையார் விட்டில் காவுபோன யானா இடது எப்படி வந்தது? அவனுட்கு அடியமிர்ரிச் சேநா செய்தது,

"என்னா தில்லைட்டாய்?" என உத்தைபா அவனை உலுக்கினார்கள். தில்லை சமா லித்துக்கொண்டான்.

"தில்லை உங்கு பார் தந்து?"

"ஐயா தந்தார்! ஏன்...?"

"எப்ப...?"

"இது கிழமைக்கு முன்...! இந்த, இது உடைத்துத்தான்!" என்று அந்த யானாசப்பொம் மையைத் தில்லையின் கைகளில் திடைத்தான்.

முத்தையா எநெக் கோடுத்தாலும் பசிழ்வோடு
வாங்கும் அன்றி, இன்று அந்தத் தந்தயானையை
மிகுந்த அருளருட்போடு வாங்கினான்.
அன்றை மனதில் பல சந்தேகங்கள் எழுந்தன.
மாமா விட்டிற்குள்ளும், தன் விட்டிற்குள்ளும்
ஏதோ இரகசியம் நூலிலே போல் மறைந்தி
ரூப்பதாக அவன் பிஞ்சு மனத்திற்குப்பட்டது.
அவன் தனக்குள் பொருமினான்,

எங்காவது கெளியே சென்றுவந்தால் நல்லா
யிருக்குமென என்னினான். மாமாவின் வயலுக்
குப் போய்வர மச்சானும் ஒப்புக்கொண்டான்.

“போயுத படுமேன் வந்திருக்கள்?” என்று
மாமி கூறியனுப்பினான். வயக்கெளி வரம்பிலே
நடக்கத் தொடங்கினார்கள். குரியன் மேற்கே
நன்கு சாய்ந்து விட்டான். கதிர்கள் மேக்குதிரை
யின் வர்ணக் குழம்பை காரியிறைத்திருந்தன.
நடஞ்சு கொண்டிருந்த தில்லை, முத்தையாவைக்
கேட்டான்:

“என்கே மாமா இந்தப் பொய்மையை
ஓங்கினாராம்?”

“எனக்குத் தெரியாததா? அவராத்தான்
கொண்டுவந்து தந்தாரி!”

இருவரும் மௌனமாகச் சிறிது தூஷம் நடந்
நனர்,

“அதோ... ஐயா காறார்!” என்று ‘கவி’
னான் முத்தையா. தில்லை அவன் காட்டிய
பக்கமாகப் பார்த்தான். மாயாவும் இன்னோருத்

ஈனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்கள், அவர்களை நெருங்கியபோது தில்லை திரும்படும் திடுக்கிட நேர்ந்தது. மாமா வட்டங் கூடவர்த்தவனைப் பார்த்தபோது அவனை எங்கோ பார்த்ததுபோன்ற ஒரு நினைவு அவனுக்கு எழுந்தது. “இவனை எங்கே எப்போது பார்த்தேன்?” என யோசித்தான். ‘ஆலமரத்தின் பருத்த வேர் போன்ற உருண்டு திரங்கட இந்த உடம்பை எங்கோ கண்டிருக்கிறேன்?’

‘ஆலமரம்’ என்று நினைவு வந்ததும் அவன் யாரென்று அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. இவனுக்கும் மாமா விற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

‘தில்லை எப்ப வற்தாய்?’ என மாமா அழைத்தார்.

10. நாட்டுக்கு வருவதப்

விடுமுறை நாட்களில் பெரும் பகுதியைத் தில்லை மாமா விட்டிலேயே கறிபார்க்க மாமா விட்டிலும்ஹோர் அவன் தீவு ஸைக்கிருந்த அங்கு அவனை உக்கே காந்தமென்ற இழுத்தது. ஆனால் இம்முறை விடுமுறையைக் கழிக்க அவன் மாமா விட்டிற்குச் சென்றிருந்த போதி இம், வழக்கம் பொல் பல நாட்கள் அங்கு தங்க விட்டலை, பழைய நிலையில் என்றால் அவன் தங்கியிருப்பான். ஆனால், அவன் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாத குழம்பித் தவித்தாலும், விடைகாணாத லீல சந்தேகங்களை மன தில்

திருய்ட்டதாலும் அவனால் மாமா வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. வந்த முன்றாம் நாளே வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். மாமா மாமி மக்கான், எவ்வளவு தடுத்தும் ஏதோ சாக்குப் போக்குச் செல்லிவிட்டிப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

வீட்டிற்கு வந்தவன் தேரே மாணிக்கச் சித்தப்பாவிடம் ஒடிச்சென்றான். அவர் வீட்டிலில்லை, கௌனியே சென்றுவிட்டதாக அறிந்தான். ஏயாற்றத்தோடு வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

அங்கு பின்னேரம் சித்தப்பாவை வீட்டில் சந்தித்தான்.

‘எப்போது மாமாவீட்டில் இருந்து வந்தாய்?’ எனக்கித்தப்பா வினவினார்.

‘காலமே, வந்தான் சித்தப்பா! இங்கே உங்களைத்தேடி வந்தேன்! தீங்கள் இல்லை... ஆதூசரி சித்தப்பா! உடையார் வீட்டுக்காவு வீட்யங்கள் ஆகர்யானதுபிழித்து வீட்டார்களா?’...

சித்தப்பா சிரித்தார்:

‘பிழித்திருந்தால் உணக்குத் தெரிந்திருக்காதா?’ என்றார். பின் தொடர்ந்தார்: ‘இல்லை, காலை வழித்தும் என்னைத்தேடி ஏன் வந்தாய்? ஏதாவது முக்கியவிடயமா?...!

இங்கே சிறிதுபோசனையிலாழ்ந்தான்; மாமா வீட்டில் உடையார் லீட்டுத்தந்த யானை இருந்ததையும், வயலில் தன்னைத் தூரத்திய கள்ளனை பாமாவுடன் கண்டாதையும் கூறுவதா வேண்டாமா என்றுயோசித்தான். தான் அவற்றைக் கூறு

வதால் மாமாவிற்கு சிதாவது நடந்து விட்டால்...? எனினும் சித்தப்பாவிடம் எல்லாவற் றையும் கூறிப் பரிகாரம் கேட்பது நல்லது |என் முடிவு செய்து கொண்ட தில்லை, எல்லாவற் றையும் வியரமாகக் கூறினான்.

மாணிக்கச் சித்தப்பா திகைத்ததுபோல் அவனுக்குப் பட்டது, சித்தப்பா எதுவும் கூறாது சித்தலையிலாழிந்ததைக் கண்ட தில்லை சற்று அச்சமட்டந்தான்.

‘சித்தப்பா! மாமாவிற்கு அந்தயானென் எப்படிக்கிடைத்தது?’

மாணிக்கச் சித்தப்பா கூறின் து சரிபோலவே அவனுக்குப்பட்டது: ‘யாராவது கள்ளர் விறகு, மாயா ஏராந்துபோய் வாங்குமிருக்களாந் தானே? அப்படிரானால் மாமாவிற்கும், அவனைத் துரத்திய அந்த முரடனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இதை அவன் சித்தப்பாவிடம் கேட்டான்.

‘தில்லை! இது வேறு யாரா கவும் இருக்கலாம் அவ்வா? ஓருவரைப்போல இன்னொருவர் இருப்பதில்லையா?’ என்றார், மாணிக்கச் சித்தப்பா.

அவனுக்கும் அது சரியாகவே தெரிந்தது. எனினும் இன்னொத்து ஒரு வேதனை அவனுள் இருந்து கொண்டே இருந்தது. அதனை நீக்க அவனான் முடியவிட்டால்.

சித்தப்பா வெளியீடு போகப் புதப்பட்டார்; தன்னுடைய தப்பாக்கியெயும் இதோலீல மாட்டிக்கொண்டார், என்ன வேளையிலிரும்

பாணிக்கச் சித்தப்பா துப்பாக்கின்ய் வெளியே
கொண்டு செல்வதில்லை. இன்றுமட்டுமேன்...?

‘சித்தப்பா! துவக்கோடு எங்கு வெளிக்கிடு
திறியன்!'- ஒருவர் வெளியே புறப்படும் போது
‘எங்கே போகிறீர்கள் என்று கேட்கக்கூடாது
என்பது அவனுக்குத் தெரியும் என்றாலும் கேட்டு
கீட்டான்.

சித்தப்பா அவனுக்குப் புத்தத்தில் வந்த
மாந்தார்.

‘இன்றிரவு ஒரு முக்கியவேலை இருக்கிறது’
தில்லை! ஒருவருக்கும் கூறியிடாதே! இன்றிரவு
ஆண்கோட்டைக் கந்தப்பணையும், கள்ளா
கணையும் பிடிக்கப்போகின்றோம்!

‘எப்படிச் சித்தப்பா...?’

‘தில்லை...இன்றிரவு முதலியார் கணகரத்தி
னம் வீட்டில், களவெடுக்கப்போகிறார்கள்! அங்கு
அவர்களை வளைத்துப் பிடிக்கப் பொகிள்றோம்
பிடிப்பாத பட்சத்தில் துப்பாக்கிக்கு இரையாகப்
போகிள்றோம்!’

‘முதலியார் வீட்டில் களவெடுக்கப் போவது
உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்:

‘எப்படித் தெரியும் என்று பிறகு கூறுகிறீர்கள்
எனக்கு நேரமாகிவிட்டது! தீ வீட்டிற்குப் போ...
நாளைக்கு நீயே என்னைத் தேடிவருவாய்!...’

ஆம், அவன் அடுத்த நாள் மாணிக்கசித்தப்
பாவை தேடிஓடினான், ஆனால் அவன் என்றும்

கெச்சும் தின்லையாகவன்று, வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட அளாதைபோல மாணிக்கர் சித்தப்பாவைத் தேடி ஒடுணான்,

11. தீஸ்லை அழுதான்!

வீவிக்கற மங்கற் பொழுது. கநிரவன் இன் ஜூம் தன் ஓளிக்கதீர்களை நன்றாக நீட்ட வில்லை. வாடைக்காற்றின் மென்விய வருடலால் அயர்ந்து ஆங்கிக் கொண்டிருந்தவனை யாரோ விசம்பியழும் சத்தம் விழித்துக்கொள்ள வைத் தது. பதநிப்போய் எழுந்தவன், கற்று முற்றும் பார்த்தான். தலை வாயிலிருந்து விசம்பக் கூவி வந்து கொண்டிருந்தது. எழுந்து வந்தான்.

தந்தை தலையேற் கைவைத்தபடி இருப் பதையும் தாயார் அழுது கொண்டிருப்பதையும் பார்த்த தில்லை, முதலிற் பதறிப் போனான் லீலாவிற்குத் தான் ஏதாவதோ...?

‘அம்மா.’

அம்மா திரும்பினாள்; தில்லையைக் கட்டிக் கொண்டு விம்மியழுத் தோட்டங்கினாள். தந்தை தலையை நியிர்த்தவில்லை;

‘என்னம்மா, நடந்தது? கூறேன்’ என்று தாயை உலூப்பினாள்.

‘எப்படியாடா கூறுவேன், தில்லை! உன் மாமாவை இராத்திரி...’

‘என்னம்மா?’

‘பிடித்துக் கொண்டு போட்டாங்களாம். போட்டாங்களாம்!’ என்றபடி அழத் தொடங்கினாள். தில்லையின் கேசம் ‘வெட வெட’ வென்றுக்கியது, அனுள்ள பிரளையமே நிகழ்ந்தது. ‘மாணிக்கச் சித்தப்பா! மேசம் கெட்டு விட்ட ஹர்களா?’ என்று அவனிதயம் ஒமிட்டது. படலையைத் திறந்து கொண்டு வெறி கொண்டவன் போல் ஓடினான்; மாணிக்கச் சித்தப்பாவின் வீட்டிட நோக்கி ஓடினான்.

‘சித்தப்பா’ வீட்டின் வெளித் துண்ணையில் இருந்தார். யாரையோ எதிர்பார்த்தவர் போலக் காணப்பட்டார். படலையை வேகமாகத் திறந்து கொண்டு, தில்லை ஓடிவந்தான்.

‘சித்தப்பா’ என அலறினான் சித்தப்பா திண்ணையிலிருந்து விருட்டென்று எழுந்தார். ‘பாடு’ எனத் தலையில் மேல்வளை இடித்தது.

‘கன்ஸர் எல்லாரையும் இராத்திரிப் பிடித்து விட்டோம். தில்லை! ஆணைக்கோட்டைக் கந்தப்பன் என்ற அந்த வெள்ளை வேட்டிக்கள் எனும் பிடிபட்டு விட்டான்! ஆவால்...’

‘அந்த வெள்ளை வேட்டிக் கள்ளன் உன் மாமா எனக் கூற ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? திருக்கள் செய்தது மோசம்! துரோகம்!’ என்று தில்லை கதற்னான். அவன் கண்கள் ‘பொல் பொல்’ வென நீரைச்சொரிந்தன. அதைக் காண சித்தப்பாவிற்கு வேதனையாக இருந்தது. அவர் கண்களும் கனகின.

‘தில்லை! நீ புத்திசாலி! நீயா இப்படி

அமுகிறாய்? ஒருவன் செய்த கற்றத்திற்குத் தன் டனை அனுபவிக்குத்தானே வேண்டும்?"

தில்லை நிமிர்ந்தான்.

"மாமா என்ன குற்றம் செய்தார்?"

"என்ன குற்றமென்று கேட்கிறோயா, தில்லை? சுருக்கமாகக் கூறில் ஒரு கள்ளார் கூட்டத்திலிருக்குத் தலைவராக இருந்தது எவ்வளவு குற்றம்?"

"எதைக் கொண்டு அவரைக் கைது செய் தீர்கள்?" என்று அழுகையோடு கேட்டான் தில்லை. சொற்கள் குழறின.

"தில்லை, காரணங்களும், ஆதாரங்களும் பலவுள்ளன! உடையார் வீட்டில் கள் வு போன பொருட்களில் ஒன்றும் தந்த யானைப் பொழுதை உள் மாமா வீட்டில் இருக்கிறது!"

"சித்தப்பா! இது அபந்தம்! இதைக் கொண்டு அவரை ஒடு போதும் கைதாக்க முடியாது! அந்த யானைப் பொழுதையை அவர் யாரிடமிருந்தாவது வாங்கியிருக்கலாந் தானே?" என வீரிட்டான் தில்லை;

"அப்படித்தான் நானும் முதலிக் என்னி னேன். தில்லை! ஆனால் கள்ளருக்கும் அவருக்கும் சம்பந்தமிருக்கிறது என்பதற்கு இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் சாட்சியாகிறது! உண்ணைத் தூரத் திய கள்ளனை நீ மாமாவுடன் கண்டிருக்கின்றாய்?"

தில்லை வீம்மலை நிறுத்தினான்.

‘ஒருவரைப்போல இங்கொருத்தர் இருப்பு
தில்லையா சித்தப்பா?’

தில்லை தான் சொன்னவற்றைத் தனக்குத்
திருப்பிக் கூறிகிறான். என்பதை மாணிக்கச்
சித்தப்பா உணர்ந்து கொண்டார்.

‘அப்படியிருக்கலாம், தில்லை நினைப்பது
போலவே, தந்த யானையை உள் மாமா யாரிடமாவது வாங்கியிருக்கலாம்! நீ கண்ட கன்னன்
வேறு யாராவதாகவும் இருக்கலாம்! ஆனால்
நானே என் கண்களாற் கண்ட ஒரு நிகழ்ச்சி
இருக்கிறதே? அச்சந்தரிப்பத்தில் நான் கேட்ட
செய்தி ஒருவராலும் மறுக்க முடியாது’

அது என்ன என்பது பேசலத் தில்லை ஊன்
நிப் பார்த்தான், சித்தப்பா தொடர்ந்தார்;

12. முறிந்த தீந்தம்:

மாணிக்கச் சித்தப்பா தொடர்ந்து கூறிக்
கொண்டே வந்தார். தில்லை கண்கள் நீரைச்
கொரியக்கேட்டான்.

‘உடையார் வீட்டில் களவு போன்னின்
கள்ளுறைப்பிடிப்பதில் நான் மும்முரமாக ஈடுபட்டேன். எங்களைக் கட்டிப்போட்ட ஆறுகால்
மடத்தின் பக்கம் என்பார்வை ஆகியிருந்தது!
நானும் ஷேநுகில் ஊர்க்காவலரும் அடிக்கடி
இரவு வேளைகளில் அம்மடம் பக்கம் திரிந்தோம்!

நாம்! எதிர்பார் ததபடி அவர்கள் அம்மடத்தில் கூடவில்லை! ஒரு நாள் கோம்பயன் மணல் சுடலைக்குள்ளிருந்த மடத்தில் சிலர் கூடியிருப்பதைக் கண்டோம்! இன்னொரையும் வெளியே நிறுத்திவிட்டு நான் மட்டும் அவர்கள் கணதுப் பதைப் பூட்டுக்கேட்கப் போனேன்! சுடலை ஏன் வளர்ந்திருந்த பாரிய மரங்கள் நான் மறைந்து மறைந்து அவர்கள் இருந்த மடத்தை நெருங்க உதவேன். அவர்கள் பேசியவற்றை என்னாம் ஒட்டுக் கேட்டேன்! அவற்றிலிருந்து தெரிந்தது முதலியார் கணகரத்தினம் வீட்டில் கொள்ளளிடுவது அவர்களது அடித்த திட்டமேன்! அரைமணி நேரம் வரை மறைந்திருந்ததன்!... இருந்தாற்போல ஒருவள்பேசினான், 'அண்டைக்கு நான் துரத்தினங்ரா ஒரு பொடியனே...? அந்தப் பொடியன் நம்மட்ட கந்தப்பற்றை மருமோனாம்!' என. இதைக் கேட்ட தான் திடுக்கிட்டேன்! அன்று நூத்துப் பட்ட 'பொடியன்' நீ! நீ மருமகன் என்றால் கந்தப்பன் வார்? உன் மாமா காவே? கூறு வில்லை...?"

இவ்வை ஒன்றும் பேசாதிருந்தான். சித்தப் பாவே தொடர்ந்தார்.

'இதைக் கேட்டபின்பு கூட உன் மாமா மேல் சந்தேகப்படத் தயக்கமாக இருந்தது ஆணால் அதையக்கத்தை நீ கூறிய இரு வீட்டு பங்கள் தீர்த்தன! ஒன்று உடையார் வீட்டில் எனவு போன தந்த வானை உன் மாயா வீட்டில் இருந்தது! பற்றது உன்னாத் தீர்த்திய-

கள்ளன் மாமாகோடு பேசியது...! இவ்வளம் உன் மாமாவிற்குப் பாதகமாக நின்றன! அதன் பிறகும் நான் என் கடமையைச் செய்யாதிருக்க முடியுமா? உன் மாமாவைக் கைது செய்து, விட்டைக் கொதனை போட்டதில், பலர் விட்டில் களவு போன நகைகள் அகப்பட்டன! அதுமட்டு மன்று... கள்ளர் என்ன ரோடும் வைத்து விசாரித்த போது தான் ஆணைக்கோட்டைக் கந்தப்பன் என் பதையுமிழுப்புக் கொண்டு விட்டார்...!"

'மாமாவே ஒப்புக் கொண்டாரா?"

'ஆய்மாம், திங்லை!'

தில்லை பழையபடி 'விக்கி விக்கி' அழுத் தொடங்கினான்,

"நீங்கள் மா மா குடும்பத்தைச் சீர்க்குலைத்து விட்டார்களே, சித்தப்பா?"

சித்தப்பா வெதனைப்பட்டார்;

'தில்லை! உன் மாமாவால் எத்தனை குடும்பங்கள் சீர்க்குலைந்தன, தெரியுமா?"

வெதும்பி வெதும்பி அழும் திங்லையின் முதுகிழ் அன்போடு மாணிக்கச் சித்தப்பா தடவினார்.

'தில்லை! குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டனை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்! தண்டனை எது அவரிகளைத் திருக்குவதற்காக அளிக்கப்படி வது! உன்மாமாவை நான் கைது செய்யாதிருந்தால், அவர் செய்யும் குற்றம் மேற்கொண்டும்

கூடிக்கொண்டே போகும்! இப்போது ரான் செய்த குற்றங்களுக்காக அவர் வேதனைப்படுவார்! அந்தப் பச்சாதாபம் அவர் சிறையிலி ருந்து மீண்டு வரும்போது அனை பாற்றி விடும்! குற்றம் செய்யாத புது மணிதாங்க வெளி வருவார்! அழாதே, எழுந்திரு தில்லை!...உன் மாமி, மச்சாலுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேஷ் வேண்டாமா?"

தில்லை எழுந்திருந்தான்! மாமி யை எண்ணிய போது வேதனவையாக இருந்தது.

"போல் வாறன் சித்தப்பா"

மாணிக்கச் சித்தப்பா கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார். தில்லை மாமா வீடு நோக்கி நடந்தான்.

அதோ வருவது தான் ஆறுகால் படம் இரவு அம்மடத்தைக் கடக்க நேர்ந்ததால் தான் தன் மாமானின் குடும்பம் தவிக்க நேர்ந்தது எனத் தில்லை எண்ணிக்கூண்டான்' ஆறுகால் படத்தை ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்தால்! அது எதுவும் தெரியாதது போல தூங்கி வழிந்தது.

இருந்தாற் போலத் தில்லைக்கு அங்கத் தந்த மானைப் பொய்மை நினைவு ஏந்தது. மினுமினுத்த உடல்! மணிக் கண்வன்! பிலிறும் நினையில் துதிச்சை! உடைந்த ஒரு தந்தம்! அவன்

கண்ண் கலஷன்! ஒரு மட்டில் அவன் வாழ்வி
ஆக ஒரு தந்தம் உடைந்து தான் விட்டது.

தில்லை நடந்து கொண்டே இருந்தான்
அவன் உள்ளம் அழுது கொண்டே இருந்தது

(முற்றும்)

நாளீக்காக:

1957 இல்

இலக்கியத்துத்தை

எழக்குக்காட்டிய

நல்லாசான்

அமர் வை. ஏரங்பழுர்த்தி

(சமுத்துறைவன்)

அவர்களுக்கு

இந்நால்

நாளீக்காக

செ. 4.

ப
-
ந
த

